SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXIV. évfolyam/3. szám

Jöjj, Szentlélek Úristen!

Amikor az előttünk álló tanévre és plébániai évre tekintek, a legelső szó, ami eszembe jut, a „bizonytalanság”.

Mit hoz a vírus, lesz-e iskolai és plébániai hitoktatás? Ki merne jósolni, lesz-e szentmise októberben, lesz-e bérmálás?

Személyesen, új helyre kerülve, hogyan találom meg a helyemet, hogyan osztjuk meg a feladatokat? Hogyan folytatom tovább megkezdett főiskolai munkáimat?

A plébánián mikorra lesz kész a közösségi házunk, hogyan tudjuk használatba venni?

A bizonytalanság lehet bénító - akkor, ha a végső sötétséggel kötjük össze. Mert az biztos, hogy a földi sátrunk összedől, és nem azt akarjuk, hogy levetkőztessenek, hanem hogy fölöltöztessenek (vö. Kor 5,1.4).

Jöjj, Szentlélek Úristen! Ha hisszük, hogy Isten a történelem ura, akkor bizonytalanságunk egyszerűen várakozás. Rábízzuk magunkat a Vigasztaló Szentlélekre. Legyen meg az Ő akarata!

Azon a Pünkösdön, 2000 évvel ezelőtt, az apostolok elindultak. Nem voltak részletes terveik a világmisszióra, viszont érezték a sürgetést. Bizonytalanok legföljebb a földi körülményekben voltak. Végső céljuk teljesen világos volt.

Kiss Mónika: Szív és lélek

Amikor a Szűzanya azt mondta, „Legyen nekem a Te igéd szerint” – nem tervek sokaságát bízta Istenre, csak önmagát.

Amikor az idei tanév elején azt kérjük, „Jöjj, Szentlélek Úristen!” – legyen elég a várakozás és a bizalommal teli hit. A növekedést Isten adja!

Harmai Gábor plébános

Ha az embert hívják

- Interjú Dr. Harmai Gábor plébánossal

Noha első szentmiséin röviden már bemutatkozott nekünk új plébánosunk, Dr. Harmai Gábor atya, lapunkban kissé bővebben is kérdeztük életéről, papi életének tapasztalatairól.

▪ **A plébánosi áthelyezési döntések rövid idő alatt születnek meg. Ez a mostani Önnek inkább frissítő lendületet ad, vagy a hátrahagyott közösség, munka, elszakadás feletti szomorúság a meghatározó?**

▪ Mindkettőből van bennem, de természetesen nem gyász egy újabb állomáshelyre kerülni, ráadásul könnyebbé teszi, ha az embert hívják, és nem távoznia szükséges valahonnan. Nyilván erről a változásról nem én döntöttem, ám olykor nem baj, ha az ember helyett eldöntik a dolgokat. Életem nagy részét, tizenkilenc évet Esztergomban töltöttem, otthon éreztem magam, még végrendeletemben is úgy rendelkeztem, hogy ott temessenek majd el. Számos élmény, kapcsolat köt oda, csak hogy egyet említsek: nagyon jó ökumenikus és személyes kapcsolatom alakult ki a protestáns kollégákkal, olyan szinten, hogy legutóbb együtt határoztuk el a Balaton átúszását (nekem egyébként nem sikerült, de ennek az én ügyetlenségem az oka). Ám Budapest sem idegen tőlem, hisz az egyetemet itt végeztem, kispapként, káplánként is éltem a fővárosban.

Tartalom

Jöjj Szentlélek Úristen! 1

Ha az embert hívják 2

Nyári tábori élmények 5

Hit és csapatszellem 10

Historia domus 14

Plébániánk hírei, információ 16

▪ **Hogy jutott el a papi hivatásig?**

▪ Hódmezővásárhelyi születésű vagyok. Családi hátterem ilyen értelemben nem konvencionális, bár meg voltam keresztelve és volt bennem katolikus öntudat, de csak a leszerelés után, közgazdaságtudományi egyetemi éveim alatt kezdtem el érdeklődni az Egyház iránt. Ez egyébként a rendszerváltás időszaka volt, teli sokféle útkereséssel, változással általában is. Egy vágy, kívánság indult el bennem, hogy kellene kezdeni valamit ezzel a hittel, ifjúsági hittanra is járni kezdtem, majd egy lengyelországi zarándoklat alkalmával ért a gondolat, hogy Isten papnak hív. Ez a gondolat tartósnak bizonyult, és ahogy Loyolai Szt. Ignác buzdít: arra a gondolatra, ami tartósan bennünk marad, figyelni kell, mert az a Szentlélek indítása. Az egyetemen harmadévre meg is született már bennem a döntés, csak a rend kedvéért fejeztem be ott a tanulmányaimat, a diplomát már kispapként védtem meg. Részben Rómában végzett teológiai képzést követően 2000-ben szenteltek fel.

▪ **Két bíboros titkára is volt. Hogy találta meg ez a feladat, és tulajdonképpen mivel járt?**

▪ A Lehel téren kezdem először káplánként, onnan – elsősorban az Egyházban hasznos német- és olasznyelv-tudásom miatt – kerültem még Paskai bíboros úr aulájába, aki alatt fél évig titkárkodtam, aztán ezt folytattam utóda, Erdő érsek úr beiktatása után is. Ez számomra inkább kapott feladat volt, nyilván nem ilyesmiről álmodik az ember a papságra készülve, de ezt is el kell látni. A főpásztor szolgálata elsősorban irodai munka: mindenféle ügyek intézése technikai értelemben a bérmálástól különféle házasságkötési engedélyeken át a nemzetközi diplomáciáig, meg a napirend szervezése például. Ám hozzá kell tennem, hogy az irodában én csupán a legkisebb fogaskerék voltam. Bizonyára meglepő, de igazából egy nagy haszonnal járt számomra személyesen: a jogosítvány megszerzése után tizenkét évvel megtanultam jól autót vezetni!

▪ **Milyen embernek ismerte meg a főpásztorokat?**

▪ Paskai bíboros úr, aki odahívott, igen fegyelmezett ember szigorú napirenddel, pontosan megszabott ügymenetekkel; érdekes módon vele személyesebb lett a kapcsolatom utóbb, nyugdíjazását követően Esztergomban, amikor rendszeresen tarokkoztunk egy társaságban. Erdő Péter bíboros úrról azt a képet ismertem meg én is, amilyennek a médiában látható: igen széles látókörű, fegyelmezett, nagy műveltségű, óriási kapcsolatrendszerrel bíró naprakész ember, akit csodáltam. Mindent alaposan átgondol és hatalmas munkatempót diktál: megalapozatlan levél nem mehetett ki irányítása alatt az aulából. Ezt követően Esztergomba kerültem papnevelőnek: prefektus voltam, illetve egyháztörténelmet tanítottam.

▪ **A hagyományos lelkipásztori vagy a tudományos munkában leli inkább örömét? Melyiket érzi testhezállóbbnak?**

▪ Mindkettőt szeretem: jó tanítani és jó egy szervezetet irányítani is, hiszen a papság lényege

a hívek megszentelése, tanítása és vezetése, ami sokféle formában lehetséges.

▪ **A teológiában mire specializálódott?**

▪ Biblikumra, azon belül is inkább Újszövetségre: doktorim a Filippi-levélhez írt egy kommentár, és az ógörög nyelv is jól megy, másokkal együtt elkészítettünk egy online görög-magyar szószedetet. A Szentírással foglakozó Szent Jeromos Társaság elnöke is vagyok, ami egyébként inkább szimbolikus poszt.

▪ **A szemináriumi megbízatásai kapcsán tudna értékelést adni a papképzés helyzetéről? Látjuk, hogy kevés a szentelések száma, sőt a hivatás elhagyások is rendszeresek. Mire számíthatunk az elkövetkező években, milyen következményei lesznek mindennek ránk, hívekre nézve?**

▪ Azzal kezdeném, hogy a mi egyházmegyénkben nem is olyan rossz a helyzet, mint másutt, talán csak egy évre emlékszem, amikor nem volt szentelés. Mindenesetre biztos, hogy többen halnak meg, mint ahányat szentelünk, vagyis súlyosbodik a helyzet. Nehéz megmondani, mire lehet számítani, de nagyon alaposan végig kell gondolni, mi a pap szerepe az Egyházban, mire hívjuk a fiatalokat, és a híveknek is át kell gondolniuk, miért van szükségük lelkipásztorra, és mi az, amit át tudnak vállalni, hiszen egy csomó dolog átszervezése tényleg lehetséges. Minderről gondolkodnak már az illetékesek az Egyházban egy ideje, és ennek sikerétől függ, mi lesz a helyzet mondjuk húsz év múlva.

▪ **Említette, hogy egyelőre akklimatizálódik nálunk, nem tervez különösebb változtatásokat. Mik az első benyomásai?**

▪ Most valóban inkább csak próbálom felvenni a ritmust. Ez egy elég nagy közösség, melynek életében hosszú, folyamatos tradíciót és növekedést látok, gondos lelkipásztorok irányítása alatt, és azt remélem, hogy ehhez Isten kegyelméből és a hívek támogatásával magam is hozzá tudok tenni valamit, de konkrét tervekről még nagyon korai volna beszélni.

▪ **Van-e olyan gyakorlat, saját "innováció" a tarsolyában, amit később szívesen meghonosítana nálunk is?**

▪ Ez alapvetően ösztönös döntés lesz. De talán ide sorolható néhány olyan apróság, mint a szenteltvíztartók kiürítése után a szenteltvízzel való meghintés mise elején-végén, a lisztérzékeny hívek szent vérrel áldoztatása gluténmentes ostya helyett, ha megfelel nekik, és az is jó ötlet lehet, hogy a hirdetéseket ne a pap mondja el, hanem legyen kitéve egy információs asztalka, ahol a hívek tájékoztatják az érdeklődőket.

▪ **Ha már ilyen gyakorlati témáknál tartunk: az előző plébánosok szívügye volt, hogy a hívek takarítsák a templomot, amit ők a praktikus szükségleten túl aszketikus, közösségépítő jelentőségűnek is láttak, de ennek kevéssé sikerült megvalósulnia. Volna-e valami frappáns megoldása erre?**

▪ A frappáns megoldásom az, hogy meg kellene fizetni egy takarítónőt, erre teljesen nyitott vagyok. De ha ezt tesszük, kell találni más területet, ahol a közösségek meg tudnak jelenni a plébánia életében. Meg kell tudnunk fogalmazni, mitől vagyunk plébánia és katolikus közösség. Mitől tartozunk ehhez az egyházközséghez? Szerintem leginkább attól, hogy látható módon megjelenünk a templomban – ha nem takarítással, akkor valamilyen más szolgálattal. A plébánia pedig attól plébánia, hogy missziós helynek kell lennie, meg kell szólítani és szentelni mindazokat, akik nem járnak közénk, és ebben számítok mindenkire. Ha ezt nem vállaljuk, valóban felmerül az önazonosság kérdése.

Készítette: Budaházy Gábor

Nyári tábori élmények

Megszokhattuk, hogy plébániánk életében számos színes program kínálkozik a nyár folyamán, és mire eljön a Veni Sancte, a Szív-Hang számára már napra- és „laprakészen" állnak a változatos, olykor kalandos, élménydús beszámolók. Idén a vírus ugyan egy picit átírta az eredeti terveket, ám ez nem árnyékolta be a résztvevők jelen-létét és lelkesedését. Fogadjuk szeretettel a fiatalok beszámolóit!

* * *

NPET - Napközis Parti Evezős Tábor

Ha egy mondattal kellene jellemeznem az NPET-t, azt mondanám, ez az a tábor, ahol egyaránt élvezték a programokat a gyerekek és a szervezők is.

Azt hiszem a nyaram egyik legsikeresebb egy hetéről tudok beszámolni. Mégis az NPET-t nem egy vagy két hétnek hívnám, hanem egy időszaknak. A tervezéstől a megvalósításig számtalan ember vett részt a munkálatokban.

A készületek leginkább online folytak, a vírusra való tekintettel. Előre megbeszélt napokon mindenki a gépe előtt ült és otthonról próbálta a legjobbat kihozni magából. Nem volt egyszerű dolgunk, hiszen mindenki otthon volt, így nagyobb részben volt a tervezés szellemi tevékenység, mint fizikai. Az ötleteink legtöbbször hasonlóak voltak, így nem okozott különösebb nehézséget a tábor alapjait megalkotni.

Első körben a témát választottuk ki, ami a kontinensek lettek, ez kézen fekvőnek tűnt, hiszen adta magát a csoportok beosztása és a napok témája egyaránt. Minden nap egy kontinens, kivéve a péntek. Az egyik napunk több szempontból is különleges volt, hiszen két kontinenst ismerhettek meg a gyerekek egyetlen nap alatt.

A reggelt egy misével indítottuk, mely lelki feltöltődést biztosított. Ezt követte a reggeli és az adott nap kontinensének bevezető ismertetése. Ebédig különböző játékokat játszottunk a gyerekekkel, persze ez ebéd után is folytatódott, közte egy kisebb pihenővel. Mindennapra igyekeztünk valami olyat kitalálni, ami kapcsolódott az adott kontinenshez.

Célunk az volt, hogy a gyerekek megismerjék azt a világot, amiben élnek, keresztény szemmel. Szerettük volna, ha nem egy átlagos napközis táborba jönnek, hanem olyanba, ahol értéket

adhatunk nekik. Különösen nagy hangsúlyt fektettünk a személyes figyelemre, ezért kis létszámú csoportokat alakítottunk ki.

Esténként következett a vezetők "táborozása" sütögetés, filmezés, bulizás, biciklizés.

Minden este lendületet kaptunk és adtunk egymásnak a másnaphoz. A csapat még inkább összekovácsolódott. Azt gondolom, az itt szerzett élményeket még évekig emlegetni fogjuk. Hálásak vagyunk a plébániától kapott minden segítségért.

Fülöp Fanni

* * *

Élménybeszámoló az evezős táborról

A Pestszentlőrinci Főplébánia idei evezős tábora június és július határán került megrendezésre Áron atya és az ifik szervezésében. A szombat reggeli 9-es találkozó után indultunk a plébánia kertjéből Mosonmagyaróvár felé. Már az első percek kalandosan teltek, kezdve egy vonat lekésésével, egy defekttel és egy stoppolással. Utóbbi úgy zajlott, hogy már csak egy városnyira voltunk az úticéltól, de épp nem indult egy közvetlen járat sem a faluba.

„Akkor most stoppolunk" - hangzott el az egyik legbátrabb mondat Áron atyától. És a csapat harmada beszállt egy taxiba. Szerencsére végül mindenki épségben odaért, átvettük a hajóinkat a felszerelésekkel és az első közös zsolozsmázásunk után vízre szálltunk.

Persze itt még nem ért véget a nap, négyfős kenukban kellett megtanulnunk egyszerre evezni. Az első lapátolások szinkronos mozdulatokká formálódtak mire Máriakálnokra értünk, ahol egy vadkempingben gyors sátorállítás után - a gyönyörű folyóval a háttérben - részt vettünk egy szentmisén.

Áron atya kreativitása ekkor is megmutatkozott - lévén, hogy nem voltak asztalok vagy padok, a hajók hordói helyettesítették az oltárt. Érdekes módon fárasztóan lassan főtt meg a vacsoránk, így kénytelenek voltunk feltalálni magunkat. Percek alatt felszereltek a fiúk egy majomhintát a folyó felé benyúló fára. Az alkonyatot követő hűvös idő sem tartotta vissza a fiatalokat a vízbe ugrálástól.

Evezések közben többször előfordult, hogy be kellett várnunk egymást. Ilyenkor hangulatos zenélések és beszélgetések folytak az összekapaszkodott hajókon. Ha a nap már elviselhetetlenül tűzött ránk, egyszerűen csak beugrottunk a folyóba lehűteni magunkat. A tábor elején megesett az is, hogy az alulkormányzott hajók végül a nádasban kötöttek ki (olykor más hajók hatására). Egyszer még az árral szemben is eveztünk pár percig, míg ki nem derült, hogy nem csak fárasztó, de felesleges is.

A négy éjszakánk alatt 2 kempingben és 2 szabad területen állomásoztunk. Minden táborhelynek megvolt a maga varázsa a vízparttal, a padokkal vagy polifoamokkal, mosdókkal vagy bokrokkal, és megtanultunk együtt élni a helyi állatokkal, rovarokkal is.

Az egyetlen nagyobb nehézséget az egynapos eső jelentette, amit mindenki örömére nem a vízen, hanem egy jól felszerelt kempingben ping-pong, darts és kártyajáték mellett tölthettünk.

Ifik lévén nem maradhattak el a napi szentmisék, zsolozsmázások, esti beszélgetések Áron atyával, a közös főzések, poénkodások és még sorolhatnánk.

Az öt csodanap után az élményektől hálásan, barnán és boldogan tért haza mindenki a természetből az emberek közé...

Forintos Móni és Beck Peti

* * *

Lelkes nyári esték

Mit kaptam a lelkes nyári estéken?

A közösségünk jobban összekovácsolódott és sok új embert ismertem meg. Nagyon jók voltak az előadások, mert a mi korosztályunkhoz szóltak. Nagyon tetszettek a dicsőítő estek, sok lelki ajándékot kaptam. És nem utolsó sorban a kiscsoportos beszélgetések is nagyon tartalmasak voltak.

Miért volt ez a számomra fontos ezen a nyáron?

Én a nővéremtől hallottam erről a táborról, nagyon ajánlotta. De sajnos a vírus közbeszólt. Úgyhogy nagyon megörültem, amikor kiderült, hogy mégis meg lesz tartva.

Mátyássi Vica

Miért ajánlom jövőre is a Lelkes Nyári estéket?

Rengeteg élménnyel lehet gazdagodni, többek között el lehet mélyülni a kiscsoportos beszélgetések alatt. A délután folyamán az előadások is, este pedig a dicsőítés tölt fel lelkileg. Fiatalok hatalmas befogadó közösségének lehet részesévé lenni.

Turányi Viki

Ifjúsági Magashegyi Túra I. (2020.08.04.)

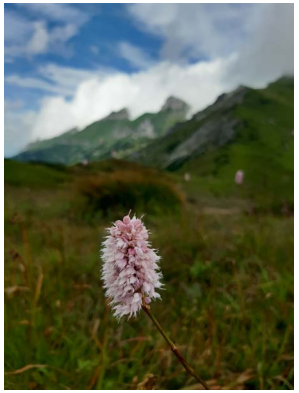

A magashegyi túra egyik legszebb élménye számomra az, hogy érintetlen természettel találkozhattam. A túránk során végigkísért bennünket a csúcsról érkező kristálytiszta patak zubogása, amely több alkalommal megmutatta magát vízesés, folyam vagy tó formájában. Különleges szépséget nyújtott, hogy a magasban egyszerre tapasztalhattuk meg a virágok lágyságát, a törpefenyők tartását és a mohaszőnyeg puhaságát.

Városi Zsófi

A túrákban mindig vonzott a béke és csend megtapasztalása. Ezt most különösképpen sugározták a színes, apró virágok és a meglepetésszerűen fölbukkanó tavak és hegyek. Ahogy haladtunk fölfelé, úgy tárult föl előttünk a mesebeli táj. Miután elértük a kitűzött célt, jól esett csupán elterülni és csodálni a Tátrát.

Kiss Réka

Közel három éven át készültünk az Eucharisztikus Kongresszusra, ám idén sajnos nem tudunk együtt ünnepelni. Ez sokunkat szomorúsággal tölt el. Kérdések merültek fel bennünk, melyekre szeretnénk választ kapni. Miért történhetett ez meg? Vajon mi a Gondviselő terve?

A NEK hetében, 2020. szeptember 17-én csütörtökön a szentmise után közös beszélgetésre hívunk Benneteket a templomba.

Osszuk meg gondolatainkat arról, milyen lehetőségek állhatnak előttünk az Eucharisztia ünneplésére! Hogyan erősítheti kapcsolatunkat az Úrral ez a nem várt helyzet?

Gábor atya és a NEK-csapat

Hit és csapatszellem

Aligha indulhatott volna nyomorúságosabb körülmények közül, mégis többszörös magyar bajnok és válogatott, idegenlégiósként is remeklő labdarúgó lett belőle, akit sokan mind a mai napig „a legnagyobb királyként" emlegetnek. A siker és a hírnév mégsem ölte ki belőle a szerénységet, a munka becsületét és az istenfélelmet, sőt megerősítették a hitében és abban az értékrendben, amelyben nevelkedett. Sport és vallás kapcsolatáról, isteni gondviselésről és valamennyi keresztény missziós küldetéséről beszélgettem az idén 50 éves Pisont Istvánnal.

▪ **Először is, hadd gratuláljak a kerek évfordulóhoz, illetve a kupasikerhez, amelyet a Honvéd vezetőedzőjeként elértél! Számodra ez utóbbi, vagy a játékosként elhódított Magyar Labdarugó Kupa számít nagyobb sikernek?**

▪ Talán utóbbi, játékosként ugyanis arra számítottam, lesz még részem hasonló sikerben. Edzőként ez sokkal kevésbé valószínűsíthető.

▪ **Azok számára, akik nem ismernének, röviden összefoglalnád a magyar viszonylatban túlzás nélkül kiemelkedőnek mondható pályafutásodat?**

▪ Valóban érdekes életút áll mögöttem, amely beteljesült álmok egész sorozata számomra. A megyei I-ben kezdtem el játszani a szülőfalumban, a Békés megyei Gádoroson, aztán folytattam az NB II-ben Szarvason, végül némi szerencsével felkerültem a Honvédbe. Az akkori bundabotrány miatt szükség volt ugyanis néhány fiatalra, akikkel aztán egyből bajnoki címet és kupagyőzelmet ünnepelhettünk. A hazai sikerek után jött egy külföldi időszak, amelynek a java részét Izraelben töltöttem. Lehetett volna akár még komolyabb pályafutásom is, mégsem vagyok elégedetlen. Összességében, amit szerettem volna, mind megvalósult.

▪ **Az izraeli légióskodás kapcsán érdekelne, hogy a Szentföldön járva megváltozott-e esetleg az istenképed, elmélyült-e a személyes hited?**

▪ Amikor még Gádoroson ministráltam, sokszor gondoltam a Szentföldre, miután a plébánosunktól és a szüleimtől megismertem Jézus földi életét, amelyet aztán ott helyben sikerült sokkal bensőségesebben megélnem. Ráadásul épp abban az életkorban adatott meg ott élnem, ahány évesen Jézus is fellépett és tanított. A bibliai helyszíneken járva az egész Krisztus-történet élővé vált számomra! Az adott események helyszínén járva – legyen az akár Betlehem vagy épp a Golgota – éreztem meg, mit is jelenthetett, amit Varga Béla atya elmondásából és tablói alapján leginkább meseként ismertem addig. Talán a legmaradandóbb emlékem, amely akkor mélyen megérintett, ahhoz a hegyhez köthető, ahol a nyolc boldogságról szóló tanítás is elhangzott a Genezáreti tó partján. Ahogy a kellemes napsütésben körbenéztem, szinte látni véltem magam alatt a népet, akikhez Jézus szólt.

Hadd meséljem el egy másik maradandó élményemet is. Nem messze onnan, ahol laktam, van egy magaslat, ahonnan belátni egész Jeruzsálemet. Többször felmentem oda, letelepedtem egy pokrócra és órákat szemlélődtem. Péntek esténként, a sabbath kezdetekor, megmozdult az egész város; a zsidók a zsinagógába iparkodtak, az arabok pedig esti imára igyekeztek, miközben sorra gyúltak a lámpák. Mivel pedig Jeruzsálemben minden ház a szigorú szabályozásnak megfelelően egyformán homokszínű – kifejezendő az aranyló Jeruzsálemet –, az egész elképesztő látványt nyújtott. A lakásom teraszáról pedig látszott Betlehem, ahonnan körülbelül tíz percre laktam. Mivel rendszeresen megfordultam ott, azóta egészen mást jelent számomra egy karácsonyi jászol. Egyébként mióta a Szentföldön jártam, a kedvenc filmemet, a *Ben Hurt* is más szemmel nézem.

▪ **Amennyire „könnyű" megtapasztalni Isten közelségét a Szentföldön, annyira távolinak tűnik egy lármás stadionban. Mégis arra lennék kíváncsi, volt-e labdarúgáshoz közvetlenül köthető Isten-élményed?**

▪ A rendszerváltás hajnalán egyre többen érezték úgy, hogy szabadabban véleményt nyilváníthatnak, bármennyire is mocskolódó természetű és alantas szándékú ez. Így történt, hogy amikor a Honvédhoz kerültem, az ellenfél szurkolói elkezdtek cigányozni, ami ellen semmit sem tudtam tenni. Az akkori edzőim azonban felismerték, hogy meg kell engem óvni. A médiában is hangot adtak annak, mennyire szerényen, szorgalmasan végzem a dolgom, mire a saját szurkolóink, akik rögtön megkedvelték az odaadásomat és az alázatos viselkedésemet, az első rasszista megnyilvánulás után szinte azonnal mellém álltak. Mi ez, ha nem az isteni gondviselés? Már csak azért is, mert semmit sem tettem érte. Ahogy Jézust is leköpték, meghurcolták, megverték, a tanítványai pedig megtagadták, úgy engem is a származásomnál fogva szidalmaztak, rá pár napra azonban, az isteni gondviselés jóvoltából, jött a felmagasz-

Forrás: honvedfc.hu

talás. Ebben számomra egyértelműen tetten érhető az Isten. Így lettem a „legnagyobb király”.

Van egy másik emlékem is. Nem sokkal azelőtt, hogy a korosztályos válogatott Izraelbe utazott volna, elütöttek az utcán. Nyilván nem tudtam csatlakozni a csapathoz és részt venni az ottani tornán. Bőgtem otthon, mint a kisgyerek, édesanyám azonban azzal vigasztalt, hogy amit tiszta szívből szeretnék, azt mindig megkapom a Jóistentől. Végül az Ő segedelmével hat és fél évet tölthettem Izraelben.

▪ **A közvetítésekben egyre gyakrabban látható, hogy például egy cserejátékos keresztet vet, amikor pályára lép, vagy a gólszerző az ég felé mutogat. Mit gondolsz a pályán manapság egyre gyakrabban megnyilvánuló vallásosságról?**

▪ Itthon talán sokan még akkor is idegenkedve néznek valakire, ha keresztet vet az utcán egy templom előtt elhaladva. Külföldön ez egészen máshogy van! Számomra például Messi egész pályafutása is az isteni gondviselés megnyilvánulása. Gyerekként nagyon aprótermetű volt, kapott azonban egy megfelelő hormonkezelést, beindult a növekedése és megváltozott az egész élete. Ő biztosan nem véletlenül emeli a tekintetét oly gyakran a menny felé. Dél-Amerikában amúgy is természetes, hogy meccs előtt imádkoznak a játékosok. Sajnálom, hogy eldobjuk a lehetőséget, hogy Isten jelenlétébe helyezkedjünk, akár sportolóként. Mindenki tisztában van vele, mi a karácsony vagy a húsvét eredete, ezért is elképzelhetetlen számomra, hogy ezt csak úgy megtagadjuk. Már csak azért is, mert a nagyszüleink, akik még rendszeresen jártak templomba, olyan életformát mutattak fel nekünk, amely mögött egyértelmű volt a nevelési szándék. Szerintem felettébb tiszteletre méltó, hogy Gera Zoli felvállalja a hitét, ami most pláne nagy jelentőséggel bír. Ezt a mostani járványt vajon ki hozza helyre? Mindenben megnyilvánul Isten akarata. Ő adta meg a tudósoknak is a lehetőséget, hogy megtalálják a vírus ellenszerét.

▪ **A szavaidból egyértelműen kitűnik, hogy számodra a kereszténységed és a focista mivoltod elválaszthatatlan egymástól. Ha mégis külön vesszük a kettőt, mit tanulhat egy sportoló egy vallását gyakorló személytől, illetve mit volna jó eltanulni nekünk, keresztényeknek a sportból?**

▪ A kérdés első felére a válaszom: a hitet. Egy játékosnak is muszáj hinnie. Keresztényként hiszünk például az oltáriszentségben megnyilvánuló és megtapasztalható csodában. Hit nélkül minek áldozna bárki? Egy játékosnak is muszáj hinnie abban, hogy az elvégzett munkának van értelme, hiszen az ad önbizalmat. Hitben élni igenis fontos egy sportolónak. Egyértelmű, hogy a Jóisten áldása van Cristiano Ronaldón is, például, aki hitt abban, hogy az a temérdek munka, amelyet elvégzett, egyszer majd megtérül. Hívőként is adódhatnak törések az életünkben, mégsem szabad elveszíteni a hitet. Anélkül könnyen elvisz rossz irányba a gonosz.

Ami pedig a kérdés másik felét illeti, azt tudnám mondani, hogy a játékosoknak van egy vezetőjük, az edző, és az ő iránymutatását kell követniük, ahogy egyébként a tanítványok is figyeltek a mesterükre. Így jön létre a csapatszellem és a csapategység. Egy cél érdekében törekszik mindenki kihozni magából a legjobbat, és mindent alárendel a csapat érdekének. Jézus is elküldte a tanítványait, hogy ne csak maguknak tartsák meg a tanítását, hanem adják át a világnak. Amikor edző lettem, felismertem, hogy a csapatépítéshez nélkülözhetetlen a csapategység és a másik elfogadása.

Jézus óta a szeretet mindennek a mércéje. Egy csapatnál nekem olyan játékosokra van szükség, akik elfogadják a másikat.

A nagy Honvéd is azért lett azzá, mert volt egy Nagy Antija, egy Garabája, akik még a cserejátékos legapróbb bajáról is tudtak, közvetítettek az edző és a vezetőség felé és kifejezték, hogy ő is fontos tagja a csapatnak, mint az a bizonyos elcsatangolt századik bárány. Edzőként nekem is mindenki fontos.

▪ **Tudom, hogy nemcsak edzőként fontos ez számodra, hanem egy egészen kivételes és példaértékű kezdeményezés is a nevedhez fűződik. Mesélnél egy kicsit erről?**

▪ 2015-ben hoztam létre a két fivéremmel a nevemet viselő alapítványt, amelynek a hármas küldetése a cigány és/vagy hátrányos helyzetű tehetségek felfedezése, szakmai fejlődésük elősegítése, valamint az akár szociális természetű támogatása. A tevékenységünk teljesen akkreditált, és az Emberi Erőforrások Minisztériumának támogatását is élvezi. Az eredeti gondolat édesanyám halála után fogalmazódott meg bennünk, hogy talán a magunk módján összefoghatnánk a cigány gyerekekért, és úgy tűnik, nem dolgozunk hiába. A működésünk az 1999-es korosztállyal indult, akik közül két srác már a SZAC igazolt játékosa, sőt az egyikük közgazdász sulit is elvégzett. (Talán nem szerénytelenség azt állítani, hogy már legalább egy gyereket „megmentettünk”.) Korosztályonként húsz-húsz gyerekkel foglalkozunk, akiknek egyrészt felkínálunk egy kifutási lehetőséget focistaként, másrészt egy olyan mintát szeretnénk bemutatni számukra, amelyet aztán ők is továbbvisznek. Lehet, hogy valakiből nem lesz profi labdarúgó, de látni fog egy olyan életformát, amely rajta keresztül hatással lesz a környezetére.

Emellett a Boldog Ceferino Lovagrend alapító tagjaként tevőlegesen is igyekszem erősíteni a hit jelenlétét a sportban. Járjuk az országot és ahová eljutunk, tanúságot teszünk. A közelmúltban még az is felmerült, hogy a SZAC-nál is lenne kihelyezett, önkéntes hitoktatás edzések után. Nyilván a Honvédnál lévő megbízatásom az elsődleges feladatom, a nemes cél érdekében azonban ezt is fontos munkámnak tekintem.

▪ **Bár néhány éve hivatalosan Aloisius Scrosoppi (ismertebb nevén Szent Luigi), egy 19. századi ferences szerzetes a labdarúgás védőszentje, ha mégis javaslatot tehetnél, kire esne a választásod?**

▪ Köztudott, hogy az argentin származású Ferenc pápa rajong a fociért, de ő még él. II. János Pál pápa rengeteget utazott, az egész világot bejárta és vitte az örömhírt, amiről a focinak is szólnia kellene. Ezért őt mindenképp alkalmasnak tartom. De mondhatnám még Néri Szent Fülöpöt is, merthogy a foci az alapoknál, a kisgyerekeknél indul, ő pedig sokat foglalkozott gyerekekkel, őket vette maga mellé. Olyan irányba igyekezett terelgetni a kicsiket, amely tetszik a Jóistennek.

Kívánok sok, szép sikert mind a partvonalon, mind a missziós tevékenységedben! Isten áldása kísérje utadat! Köszönöm a beszélgetést.

Készítette: Tóth Bálint

Historia domus 23. rész

1939

Ez év február 10-én, Őszentsége, XI. Piusz pápa visszaadta lelkét Teremtőjének. Őt Krisztus trónján március 2-án XII. Piusz követte. Az újonnan választott pápa bíborosként járt már Magyarországon az Eucharisztikus Kongresszus résztvevőjeként, XI. Piusz pápát képviselve. Ő is, elődjéhez hasonlóan, meleg szívű barátként fordult hazánk felé, bensőséges atyai áldását küldve a magyaroknak.

Ugyanez időben hagyta el örökre plébániánkat Steiner Mór, aki negyven évig hűségesen, kiváló tevékenykedésével vezette világi elnökként az egyháztanácsot. Példás élete messze kiemelte őt az átlagemberek sorából. Nagy veszteség volt hirtelen halála!

Közben a háborúra való készülődés előjelei megsokasodtak, plébánosunk – teljes joggal – féltette nemzetünket a belesodródástól. A folyamatot azonban már nem lehetett megállítani, az események felgyorsultak.

„Boldogságos Patrónánk védje meg ezt az ezeréves nemzetet!" – így fohászkodik a Historia Domusban Wimmerth Béla.

Míg március végén megtartották a szokásos háromnapos lelkigyakorlatot dr. Décsei Géza pestszenterzsébeti plébános vezetésével, április legelején nagy felzúdulásokkal már politikai gyűlés helyszíne volt a katolikus kultúrház.

Az Eucharisztikus Kongresszus egyéves évfordulóját triduummal ünnepelték. A beszédeket Kiss István kunszentmiklósi esperes plébános tartotta, május 14-én pedig Eucharisztikus nap volt. 6-7-8 órakor csendes misével emlékeztek, melyen mintegy 2500-an járultak az Úr asztalához. Kilenc órakor főpapi szentmise keretében tették le az esküt az új egyházképviseleti tagok. Féltizenkettőkor díszgyűlés volt a kultúrházban, ahol Szent István királyunk tiszteletének hódoltak. Délután 4 és 5 órakor civil és egyházi szónokok tartottak beszédeket Lőrinc különböző telepein. Határára litániára vonultak közösen a hívekkel a templomhoz, majd mintegy tízezer fővel gyertyás körmeneten vettek részt. Így zárult le az Eucharisztikus Kongresszus alkalmából meghirdetett szent év.

Június 24-én Wimmerth Béla felszentelésének negyvenedik évét jubilálta. Az ünnepi szentmisét dr. Hász István tábori püspök celebrálta hívők sokaságának jelenlétében. A paptársak egy táblóval lepték meg plébánosunkat összes káplánja és a kerületi papság fényképeivel. A hívek nevére alapítványt tettek komoly adományként, annak kamatait prelátus urunk egy jó előmenetelű gimnazistának szánta. A kisebb-nagyobb ajándékoknak se szeri, se száma nem volt! Ezzel is kifejezték ragaszkodásukat és szeretetüket iránta.

Július 2-án primíciájának emlékeként, mintegy 1500-an zarándokoltak vele hívei Máriabesnyőre, ahol ünnepélyes főpapi misét celebrált. P. dr. Röss Ernő Bertalan OFM hittanár méltatta negyvenéves papságát.

Szemeretelepen a szaléziak megjelenése még mindig késett. Wimmerth Béla egyre sürgette jelenlétüket, és hogy ennek nagyobb nyomatékot adjon, rendháznak valót vett négy szobával, hozzá 450 négyszögöles telket a saját pénzéből. Nagyon várta őket, hiszen feltétlenül számított a hitoktatásban a segítségükre. Már minden készen állt…..

Folyt. köv.

Sz.M.

Ez volt a tabló:

PLÉBÁNIAI HITTANOK ÉS KÖZÖSSÉGI ALKALMAK 2020/2021

korosztály	csoport	időpont	gyakoriság	helyszín
I-VI. osztály (6-12)	PKH	K 16:15-17:45	hetente	templom/kert/hittan-terem
	Elsőáldozók	V 10:15-11:15	2 hetente	nővérek háza/plébánia
VI-IX. osztály (12-15)	Ifi/A	H 18:30-20:00	hetente	nővérek háza
	Ifi/A.A	H 18:30-20:00	hetente	nővérek háza
IX-XII. osztály, egyetem (15-25)	Ifi/B	K 19:30-21:30	hetente	plébánia
	Ifi/B.B	H 18:30-20:00	hetente	nővérek háza
	Ifi/X.V	K 19:30-21:30	hetente	plébánia
Felnőttek (18+)	Felnőtt katekumenátus	K 18:45-20:30	hetente	nővérek háza
	Bibliaóra	2-5. péntek 18:45-20:00	hetente	templom
	Vezetett szentségimádás	P 15:00-16:00	hetente	templom
	Apakör	CS 20:21-22:30	hetente	plébánia/kert
	Evangelizáció iskolája	1. péntek 18:45-20:00	havonta	templom
Családok	Zsíroskenyerezés	V a 9-es mise után	hetente	közösségi terem/ templomkert

SZENTMISÉK RENDJE

Főplébánia		
Vasárnap	**7:00, 9:00, 10:30, 18:00**	
Hétfő	7:30, 18:00	*Gyóntatás* *H-Sze és P reggel: mise előtt 1/2 órával *P este: mise előtt 1 órával *előre egyeztetve
Kedd	7:30, 18:00	
Szerda	7:30 ---	
Csütörtök	--- 18:00	
Péntek	7:30, 18:00	
Szombat	7:30, 18:00	

kápolnák	Szent Lőrinc	Szent József
Vasárnap	**06:45**	**09:00**
Szombat	---	18:00

IRODAI SZOLGÁLAT A FŐPLÉBÁNIÁN	
Hétfő, szerda, péntek	9:00 - 12:00
Kedd, csütörtök	15:00 - 18:00

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: pestszentlorinc.plebania.hu
számlaszám: OTP Bank 11718000-20010063

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Burucs Tímea
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelő: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné
Következő lapzárta: 2020. november 1.